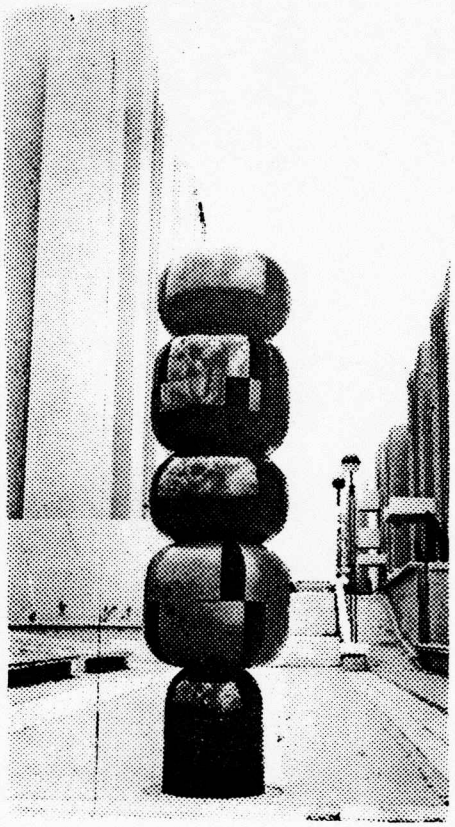
1974.

Савремени урбани простор и скулптура Васка Липовца

У Умјетничком салону у Сплиту, јуна мјесеца ове године, отворена је 17. самостална изложба Васка Липовца. Овога пута аутор се представио искључиво са тродимензионалним формама.

Навикли смо да у контакту са Липовчевим стваралаштвом будемо свједоци перманентних мијена и изненађујуће нових визија. Сјећајући се његове самосталне изложбе у Титограду и Цетињу 1972. године, као и радова изложених на изложби „Савремена црногорска умјетност", запажамо велику разлику, која у подлози и рукопису има препознатљиво и духовно проживљено ликовно биће.

Васко Липовац рођен је у Котору, а та чињеница, поред његовог великог потенцијала има и посебно значење. Чини се, да Липовац носи у себи ону племениту мјеру тих простора и у реализацији и форми суздржано класично осјећање. Пејзаж и урбана цјелина су се допуњавали у хармоничном складу. Потребу за том хармонијом, форми, облика, волумена, боје и њихових свеукупних односа, Липовац је довео до симбола, а у осјећању носи подлогу сардонске фигурације.

Завршивши Академију, Липовац је у мајсторској радионици Крста Хегедушића завршио и постдипломске студије.

Пратећи његов развој запажамо како се постепено са површине слике рађа рељефна, пластична форма, да би на крају израсла у чисту форму, која је везана са сликом и упућује нас на њу. Имамо осјећај да су се ти облици једноставно преселили с површине, са жељом да својом формом живе у простору.

Сјећамо се његових лутака и морнара које мултиципира, и даје им иронично значење,

Сада Липовца мучи проблем оплемењивања савремених урбаних простора или врло често тих „машина за становање", скулпторским формама и вриједностима, са намјером да му пластику учини органску цјелину са архитектуром. Тај проблем је велик и присутан свом својом тежином. Довољно је прошетати једним ново сграђеним простором било којег нашег града, па да се осјети његов значај. Човјек врло често нема жељу да се у тим просторима дуже задржава. Нема ништа што би га ту везивало. Бјежи у старе хуманије и логичније просторе.

Та дехуманизација савременог урбаног простора подстицајна је снага Липовчевих настојања. На изложби је поред скулптура — објеката за простор, показано неколико фотографија његових радова снимљених у простору, које нас упозоравају на оправданост овог новог Липовчевог осмишљавања тих амбијената.

Објекти — скулптуре Васка Липовца немају намјеру да асоцирају, они нас једноставно веселе формом и чистоћом боја. Начињени од четири волумена обле форме, сочна, израђена од пластичних или неких других јефтиних материјала, различито обојених или једнобојних, ови објекти Васка Липовца омогућавају игру и слободу у формирању облика.

Умјетност Васка Липовца зашла је у једну сферу деликатних и рекло би се, избјегаваних ликовних потреба, а покренути проблеми и дата рјешења презентирани овом изложбом, морају, поред ликовних стручњака испровоцирати архитекте, урбанисте, педагоге, социологе и све оне којима на савјести лежи хуманизација човјековог живљења.

Милан М. Маровић

ОВДЈЕ јул-август 74. страна 20

Titograd